

kelhed; jeg for mit Vedkommende frygter ikke Fremtiden i den Grad, at jeg skulde foretrække det foreliggende Udkast for en uvis Fremtid; jeg vil, skjøndt ingenlunde med Glæde, i saa Henseende sætte mit Haab til den Konge, der af fri Magtsfuldkommenhed deelte sin nedarbejdede Magt med sit Folk og deelte den mellem sine Undersaatter fra Paladset til Hytten; jeg vil haabe, at han vil vide at omgive Thronen med Raadgivere, som ville vide at indgive ham vise Raad. Der er talt om Tilfælde, hvor Kongen muligvis kunde blive nødt til at gjøre dette eller Hiint. Forsaavidt som disse Udtalelser — jeg sigter til den ærede Premierministers Foredrag igaar — skulde have Hensyn til Noget, der skulde være noget Paatvunget, og som saadant gaar udenfor Lovlighedens Grændser, ja, saa er det en anden Sag . . .

Formanden: Det er vistnok en Misforstaaelse af Premierministerens Foredrag. Den høitærede Minister har alene kunnet mene, at der var forskellige Overbetydninger om Betydningen af Forbeholdet, og at det altsaa ogsaa, efter de forskellige Opfattelser, kunde, under visse Forudsætninger, blive anseet for lovligt at bruge det paa den antydede Maade.

H. M. Peterfen: Efter denne Udtalelse fra den høitærede Formand kommer jeg strax til at tænke paa Ministeriets Svar paa en Interpellation, som var stillet af den daværende og nuværende ærede Rigsdagsmand for

Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourab), og, da dette Forbehold nu er nævnt, skal jeg tillade mig at henvise til det daværende Statsraads Svar, som blev afgivet den 13de Febr. 1852. Jeg vil end yderligere henvise til, hvad den daværende Premierminister udtalte i Landstinget, saavidt jeg erindrer den 2den Februar 1852, nærmest med Hensyn til at sætte en Grændse for den Misforstaaelse, Uro og Frygt, som Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 havde vaakt i den da forsamlede Rigsdag. Den daværende Premierminister udtrykte sig omtrent saaledes: „Her er bleven spurgt, mine Herrer! hvorledes denne Fællesforfatning vil komme til at see ud; jeg vil tilstaae, at jeg vilde være meget glad, hvis jeg strax kunde forelægge denne Fællesforfatning, men Hs. Majestæts Regjering troer sandelig ikke, at Tiden endnu er kommen til at forelægge en saadan; at den derimod vil blive givet paa forfatningsmæssig Maade, og navnlig ogsaa med Rigsdagens fulde Medvirkning, antager jeg er givet i Ordene.“ De samme Ord staae endnu, men vist er det, at Rigsdagen selv tildeels har opgivet denne Ret, og opsat sin Modstand, indtil det Tidspunkt er kommet, som nu er forhaanden. Den senere Premierminister har under Grundlovsfagets Behandling engang udtalt, at da Toldfagen og Arvesagen forelaae, da var det en anden Sag, da havde man at tage Hensyn til fremmede Magter; nu derimod stillede Forholdet sig anderledes, da disse Sager vare vedtagne, nu havde vi kun selv at ordne vore egne Anliggender (Hør! Hør!).